

full dominical

Església de Menorca

Número 1901 - Any XXXVII - 11 novembre 2018

Surt per camins i places

LAS LLAMADAS AL BANQUETE

† Francesc, Obispo de Menorca

Queridos diocesanos:

La parábola del gran banquete (Lc 14, 15-24; Mt 22, 2-10) presenta tres llamadas o invitaciones que hace Dios a los hombres. En ellas se refleja la situación que vivió Jesús, especialmente hacia el final de su vida pública. Y aparece también la experiencia de la primera Iglesia.

El primer convidado al banquete es el pueblo de Israel y, de manera especial, los líderes del pueblo, los sacerdotes y maestros de la ley. Pero, como la parábola explica, ellos

rechazan al enviado de Dios. San Lucas especifica las excusas que van poniendo los convidados, las cuales son todas vanas, porque todas las situaciones se podían haber previsto y porque una ausencia de unas horas para ir al banquete, no hubiera afectado a los negocios o a los asuntos domésticos. Los grupos oficiales autorizados no quieren aceptar la invitación de Dios.

La segunda llamada se dirige al Israel despreciado por las autoridades, a los pobres e impuros del pueblo. Hay que salir a las calles y plazas de la ciudad para buscar a pobres, lisiados, cojos y ciegos. El mensaje es el mismo: "venid". Los que se consideraban "buenos", los dirigentes del pueblo, se han negado a sentarse a la mesa. Ahora ocuparán su sitio los Zaqueo, los Mateo o María Magdalena. Jesús le había dicho a aquel fariseo que le había convidado a cenar que invitara a los pobres y lisiados porque esos no podían pagarle con ningún favor (cf. Lc 14, 12-14). A esos quiere Dios sentar a su mesa, porque ellos han acogido

...San Mateo habla de las bifurcaciones de los caminos: hay que situarse en las encrucijadas de los hombres para invitar a todos, "malos y buenos"....

para invitar a todos, "malos y buenos". Hay que invitar sin hacer distinciones. Los criados no tienen el derecho de juzgar ni de elegir a quien conviene invitar y a quien no, porque la orden es clara: "a todos lo que encontréis".

Conviene anotar que esta actitud de Jesús resultaba escandalosa para sus contemporáneos. La afirmación de que Dios quiere acoger a los pecadores y paganos sonaba a sus oídos como una herejía. La parábola expresa de un modo gráfico aquellas palabras de Jesús: "Vendrán de oriente y occidente, del norte y del sur, y se sentarán a la mesa del Reino de Dios" (Lc 13, 27). Los dirigentes del pueblo ven en esta actitud una provocación a sus ideas y un cuestionamiento de su estatus social y religioso. Pero ellos han rechazado al Mesías de Dios y ahora Dios prefiere a los publicanos y las prostitutas. Por eso, dice San Mateo que, cuando escucharon la parábola, los fariseos se retiraron y buscaban cómo comprometer a Jesús (cf. Mt 22, 15).

el mensaje del Reino; Dios quiere festejar con ellos las bodas. Todos ellos se sientan en el banquete, pero, dice san Lucas, "todavía queda sitio".

La tercera llamada se dirige a todos, especialmente a los paganos. No basta con salir a las plazas y calles de la ciudad. Hay que salir también fuera de la ciudad e ir a los caminos del campo y a los senderos para llegar a los lugares más remotos. San Mateo habla de las bifurcaciones de los caminos: hay que situarse en las encrucijadas de los hombres

l'entrevista a...

GADI BOSCH PONS

Gadi Bosch Pons és germana clarissa del Convent de Santa Clara de Ciutadella. A final d'octubre va impartir la xerrada «En els dols hi ha vida?», organitzada per l'associació Lligams d'acompanyament en el dol, a la sala de convencions des Mercadal.

Quan rallam de dol ens referim als sentiments que experimentem davant la mort, la pèrdua d'un ser estimat. Com acompanyar en aquest procés?

Crec que cada persona i família/comunitat té una manera d'afrontar el dolor i capacitat per pugar la fortalesa que subjau en el seu interior. Veig important acompanyar, fer-nos propers, sabent que no podem curar la pena, però tant o més important que la cura és ser-hi presents; també la pregària, resem perquè és humà acudir a qui pensem que ens pot ajudar; i l'agraïment. Agrair és un sentiment humà dels més valuosos, capaç de desenvolupar energies positives i molta fortalesa.

Estem preparats per assumir la mort?

No ho sé si estem preparats, però hauríem de saber que la mort forma part de la vida, i acceptar que un dia deixarem d'existir. Tota persona, prest o tard, haurà de passar un temps de dol, per la mort d'algué estimat i seguir vivint sense la seva presència. Potser també convindria demanar-nos: Estem vius realment? La vida que vivim té sentit?

«En els dols hi ha vida?». Ens pots esbrinar alguna resposta?

En la reflexió distingia el dol per la mort d'un ésser estimat; i els dols que vivim, al llarg de la vida, per diverses causes: pèrdua d'amistats, de salut, canvis de feina, revessos de la vida... Viure és un constant dir adéu a moltes coses i donar la benvinguda a noves situacions. Crec que sí, que hi ha vida en els dols perquè, enmig del dolor, també som capaços de treure el millor d'un mateix davant la fragilitat i la limitació humana, de donar més sentit a la vida, d'ajudar als altres, d'assaborir i agrair el moment present... En els dols hi ha vida que es transforma.

Halloween s'ha posat de moda. Creus que està desvirtuant la festa de Tots Sants?

Davant açò que em sembla important és anar aprenent a conviure amb creences diverses i saber respectar-nos mútuament. I pens que res ni ningú ens pot impedir de celebrar i agrair tanta bona gent que, captivada per l'Evangeli, viuen humanitzant el món actual. I com diu el papa Francesc, no pensem només en els ja beatificats o canonitzats, l'Esperit Sant vessa santedat per tot arreu, la persona santa és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor; i sense perdre el realisme, il·lumina els altres amb un esperit positiu i esperançat; és també una persona d'esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu; i la família/comunitat que preserva els petits detalls de l'amor; on els membres es cuiden els uns als altres i constitueixen un espai obert i evangelitzador; és un lloc de la presència del Ressuscitat que la va santificant segons el projecte del Pare (Cfr. Gaudete et Exsultate núm. 1.122.147.145).

Toni Olives

la paraula
de Déu

Diumenge XXXII de Durant l'Any

Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis 17, 10-16

Salm responsorial 145
R: Alaba el Senyor, ànima meva.

Lectura de la carta als cristians hebreus 9, 24-28

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del vertader, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot, entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament, hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De

fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Igualment Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt ell els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc 12, 38-44

En aquell temps Jesús, instruint la gent, deia: "No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els

facin ocupar les primeres cadires a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament." Estant assegut en el temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava la gent que hi tirava diners. Molts de rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: "Vos dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més que tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia."

Lectura del primer libro de los Reyes 17, 10-16

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en un jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Respondió ella: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; solo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de palos, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti

y tu hijo lo harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará, hasta el día en que el Señor envíe la lluvia sobre la tierra"». Ella se fue, hizo lo que le había dicho Elías, y comieron él, ella y su hijo. Ni la orza de harina se vació, ni la alcuza de aceite se agotó, como lo había dicho el Señor por medio de Elías.

Salmo responsorial 145
R: Alaba, alma mía, al Señor.

Lectura de la carta a los Hebreos 9, 24-28

**Lectura del santo Evangelio
según san Marcos 12, 38-44**
En aquel tiempo, Jesús, instruyendo al gen-

tío, les decía: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en la plaza, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas y aparentan hacer largas oraciones. Esos recibirán una condenación más rigurosa». Estando Jesús sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos moneditas, es decir, un cuadrante. Llamando a sus discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esta viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir».

evangelí i vida

Pobres i servidors en Jesús

Francesc Triay

Jesús, de moltes maneres, ha instruït els deixebles per ajudar-los, ajudar-nos, a entendre que el centre de la vida del creient és Déu. Avui fa una dura crítica als qui es serveixen de la fe i el culte per fer-se veure, per ser ben considerats, no centrant-se en la seva relació en Déu, sinó en ells mateixos. Els qui hem rebut l'encàrrec de servir en l'Església ens hem d'examinar a fons per descobrir quin és el centre de la nostra vida, no sia cosa que, en lloc de servir Déu i els germans, ens cerquem a nosaltres mateixos.

Jesús, atent sempre a la vida de les persones, s'ha fixat en el què aporta cada un com almoina pel culte del Temple, això ajuda a descobrir quin és el centre de la vida de les persones. Llegim a l'evangelí: "Estant assegut al temple (davant el caixó de

les almoines)... Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites". I diu als deixebles: "...aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots" (cf Mc 12, 41-44). Per Jesús, per Déu, no és el qui fa més renou, el qui més figura, sinó el qui és més generós, aquell qui no posa la confiança en els béns d'aquest món, sinó en Déu mateix, el qui li és agradable.

Jesús mateix, qui és temptat de vanaglòria (cf Mt 4, 6-7; Lc 4, 10-12), repetirà una i altra vegada la importància del servei en ell i els seus seguidors. Deia el Papa Francesc a l'àngelus de diumenge, dia 21 d'octubre: "El camí de servei és l'antídoto més eficaç contra la malaltia de la recerca dels primers llocs; és una medicina per als escala-

dors en aquesta recerca dels primers llocs, que infecta tants contextos humans i no s'allunya ni els cristians, ni el poble de Déu, ni la jerarquia eclesial. Per tant, com a deixebles de Crist, donem la benvinguda a aquest Evangelí com una crida a la conversió, a testimoniar amb valentia i generositat una Església que s'inclina al peu dels últims per a servir-los amb amor i senzillesa".

Treballem i preguem tots perquè les nostres Comunitats Cristianes s'amarin de l'estil de Jesús. Que la bona nova de l'Evangelí de Jesús impregni el nostre parlar i el nostre obrar, per tal que la nostra mateixa vida sigui un testimoni de Jesús.

No estem sols en aquest camí, Jesús mateix ens acompanya i és fa el nostre aliment en el Pa partit i compartit de l'Eucaristia.

Gaudete et Exultate

Capítol primer

CRIDATS A LA SANTEDAT IV

Anna Seguí, ocd

La santedat neix de la nostra identitat amb Crist. Tota la nostra realitat personal i la nostra existència passa per deixar créixer en nosaltres i en el nostre entorn l'amor misericordiós de Déu, l'alegria, la justícia, la llibertat i la pau per a tot-hom. Això implica un coneixement profund de nosaltres mateixos, per saber qui sóc i com em dono, quins són els meus valors i què estic disposada a donar. Jesús se'ns regala del tot fins a donar la seva vida per nosaltres, i en Ell veiem com donar-nos del tot

també. Fem brollar una font de generositat des del servei alegrament ofert i gratuït als germans. Cadascun haurem de discernir on tinc la missió, què vull i puc fer pels altres. La missió neix del desig d'imitar Crist en totes les coses, fins a donar la vida com Ell. Fer lluir l'Evangeli amb la nostra manera de viure és ja missionar, és identificació amb Crist, és aportar frescor de benedicció en el nostre entorn. Si no tenim una missió concreta i definida, saber que estimar és ja missionar. L'amor és constitutiu de la nostra identitat

cristiana, no és una qüestió de sentiment, és una opció de vida, opto per estimar com Déu m'estima. No moure'ns del costat del Senyor, que Ell creixi en nosaltres i ens acompanyi en el nostre missionar. No sucumbir als desànim per cansament, desmotivació o mandra. L'Esperit Sant anima en nosaltres la força i el coratge per treballar com alegres missatgers de la pau, l'amor i la llibertat. Missioners sembradors d'alegre esperança per veure néixer el cel en aquesta terra. La missió ens va santificant.

miscel·lània menorquina

DRET D'ASIL

Florenci Sastre

Al'antic regim els conflictes de jurisdiccions eren freqüents. Un dels motius que més enfrontaments causaven entre l'autoritat civil i l'eclésiàstica era el dret d'asil dels delinqüents en les esglésies. Mentre les dues parts eren assenyalades el conflicte es mantenia dins d'uns límits acceptables però quan el Governador era un personatge com Pedro d'Heredia l'enfrontament directe era inevitable. Aquest Governador violent i conflictiu, un verdader delinqüent, s'havia enemistat amb totes les institucions i estaments de la illa fins al punt que fou destituït el 5 de març de 1597 pel Visitador micer Francesc Molí, Doctor de l'Audiència de Mallorca. Però el 29 d'abril, després de prometre esmenar-se, es tornà fer càrrec de la governació, i el 15 de desembre de 1597 s'enfrontà a l'únic poder que

fins aleshores havia respectat, l'Església. Aquest dia, amb el seu Assessor, es presentà a la porteria del convent de Sant Francesc de Ciutadella demanant poder registrar l'edifici, que havia rodejat d'homes armats, cercant presos delinqüents. El Paborde, Comissari del Sant Ofici i Conservador de l'ordre de Sant Francesc, Dr. Marc Martí, fou cridat per fer de mediador. Aquest, en ser instat per l'Assessor, permeté que el convent fos registrat, però sense que hi entrassin homes amb arcabussos o pedrenyals per tal d'evitar l'efusió de sang, que hauria obligat a reconciliar l'església, baix pena de 1000 ducats i excomunió. L'Assessor protestà al Paborde d'aquesta pena de 1000 ducats. El Governador va dir aquestes paraules: "que quieren? Que maten a la perçona del Rey?", fent grans demostracions de que la seva

persona corria perill. El Paborde respongué que si es complien les seves condicions ell en persona es posaria davant del Governador i els seus ministres. Estant ja en el claustre l'Assessor, l'Alguatxil Reial i altres oficials per començar el registre, fra Mateu Salvà va impedir entrar a un tal Antoni Renovart, cosa que aprofità el Governador, que havia quedat a fora, per ordenar a l'Assessor que no fes el registre, ja que es destorbava el servei del Rei, anant-se tots al Reial Alcàsser. El Paborde, davant testimonis, va dir en veu alta que ell no havia prohibit el registre, ordenant obrir la porta major a més de la petita. Mentre tant, el convent seguia assetjat i el Paborde, en presència dels Jurats i molts testimonis, procedí a registrar l'edifici, sense trobar cap delinqüent, ni armes i aixecà acta notarial d'això.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Salms de la

4ª Setmana:

Dg. 11, XXXII de Durant l'Any: IR 17, 10-16 / Sal 145 / He 9, 24-28 / Mc 12, 38-44.

DI. 12, Sant Josafat, bisbe i màrtir (MO): Tt 1, 1-9 / Sal 23 / Lc 17, 1-6.

Dt. 13, Fèria: Tt 2, 1-8, 11-14 / Sal 36 / Lc 17, 7-10.

Dc. 14, Fèria: Tt 3, 1-7 / Sal 22 / Lc 17, 11-19.

Dj. 15, Fèria: Flm 7-20 / Sal 145 / Lc 17, 20-25.

Dv. 16, Fèria: 2Jo 4-9 / Sal 118 / Lc 17, 26-37.

Ds. 17, Santa Isabel d'Hongria (MO): 3Jo 5-8 / Sal 111 / Lc 18, 1-8.

Dg. 18, XXXIII de Durant l'Any: Dn 12, 1-3 / Sal 15 / He 10, 11-14, 18 / Mc 13, 24-32.

Carta d'Óscar González

Benvolguda Comunitat,

Ara que a l'Església celebrem el Domund i ens convida a reflexionar amb el lema:

"Canvia el món", vull compartir unes lletres amb vosaltres.

El lema és molt encertat i ens convida a la valentia. Per jo "Canviar el món" em fa pensar primer de quin món xer-ram... del meu interior? Del món exterior com a societat i país.

Del meu món interior sí puc compartir que conèixer Jesús, fer-me seguidor d'ell i treballar per al seu Regne ha produït uns canvis personals. Quan contemplant en perspectiva el camí personal de fe, em don compte que Jesús a poc a poc ha anat deixant peuada i que m'ha impulsat a ser missioner, a sortir del meu interior i tractar precisament d'intentar canviar el món.

I del món exterior que hem construït com a humans, sense cap dubte hi ha molts de canvis per fer. Aquets dies mateix sortia una caravana de migrants d'Hondures cap als Estats Units. Són entre 3000 i 3500 persones que volen canviar de vida, volen fugir de la pobresa que esclavitza, surten per anar-se'n de la violència quotidiana... Aquesta caravana —que molt bé podríem qualificar d'èxode— ens mostra que Hondures no està bé, que necessita molts de canvis per arribar a ser una societat justa i fraterna.

I en don gràcies a Déu per ser a Hondures, per veure com aquesta gent humil i senzilla de la Rivera Hernández ha canviat la meua escala de valors. No vull ser atrevit i dir que he canviat Hondures, estic segur que no, però si

crec que Paso a Paso ha canviat persones, ha donat oportunitats, ha ampliat mires...

Per tant en aquesta jornada de reflexió tant de bo agafem amb responsabilitat el mandat de "Canviar el món".

Oscar González Marqués, missioner

agenda

Curs per a guies turístics

Primera jornada de formació sobre la història de l'Església menorquina impartida per Marc Pallicer i dirigida als professionals del turisme. Organitza el Secretariat de Pastoral de Turisme. Gratuït.

Dimecres 14 de novembre, de les 17 a les 19 h, a Ca'l Bisbe. Cúria Diocesana.

Jornada mundial dels pobres

Dinar de fraternitat amb motiu de la Jornada mundial dels pobres, organitzat per Càritas Diocesana. Inclou una visita al Museu Diocesà abans de l'àpat.

Diumenge 18 de novembre, de les 11 a les 17 h, al Seminari de Ciutadella. Un autocar sortirà de Maó a les 10 h, passant per Alaior i Ferreries, per facilitar el transport.

Conferència sobre Ramon Llull

El doctor Antoni Bordoy, professor de Filosofia de la Universitat de les Illes Balears imparteix la xerrada «Imatges i paraules: gènesi i història de la percepció de Ramon Llull» en l'acte de cloenda de l'exposició «Ramon Llull, 700 anys de missió».

Divendres 16 de novembre, a les 19.30 h, a Can Saura (carrer del Santíssim, 2, Ciutadella).

notícies nostres

Aquestes i altres notícies les podeu trobar a la pàgina web del Bisbat de Menorca

Set nous objectius de Caritas Espanyola per a transformar el món

La nova Unitat d'Innovació i transformació de Caritas Espanyola ha consolidat un nou Pla Estratègic amb set metes que el director de l'entitat a Menorca, Biel Pons i el cap de la Unitat, José Luis Pérez Larios van presentar la setmana passada davant més de mig centenar de persones a la Jornada Diocesana de Caritas.

L'acte, que va començar amb unes paraules del Sr. Bisbe Francesc Conesa va girar entorn d'aquest programa i els seus principals objectius: l'atenció i l'acompanyament de les persones en situació d'exclusió i vulnerabilitat; la dinamització de la comunitat cristiana en el seu compromís sociocaritatiu; l'impuls de la sostenibilitat econòmica de Caritas; l'avenç cap a una organització que s'adapti al canvi i la col·laboració entre els seus membres; així com la millora de la comunicació i la sensibilització, potenciar la co-

operació fraterna amb països i persones més desfavorides i impulsar l'economia solidària com a model de transformació social.

Per finalitzar la jornada es va encetar un col·loqui sobre aquestes set línies de treball i els assistents van valorar quines accions són necessàries a l'Illa i com pot ajudar aquest nou pla, que ha estat el resultat d'una feina col·laborativa de més de 540 persones de llocs i àmbits molt diversos.

Una quinzena de matrimonis menorquins, a la trobada regional d'EMD

Un bell grup dels Equips de la Mare de Déu de Menorca van prendre part l'últim cap de setmana d'octubre en unes Jornades de Formació "Nou impuls i Equips nous" al Mas Boronat, Salomó (Tarragona). Unes 27 persones de l'Illa van participar en aquesta trobada que aglutina equips de Catalunya i Menorca en un ambient ideal que els va permetre gaudir de la bellesa d'una natura en estat pur i en un clima de recolliment propici a la reflexió i la pregària. En el transcurs de les convivències els matrimonis, tant els més veterans com els més novells, van

poder retrobar-se amb Crist i amb les arrels del Moviment, tot retornant a les fonts per tal de prendre consciència de la importància de la seva missió evangelitzadora i dels reptes que presenta la realitat actual.

Les Jornades, a més, van comptar amb la presència rellevant de Mons. Antoni Vadell, Bisbe auxiliar de Barcelona, que va oferir una fonda i amena reflexió a partir del capítol quart de l'exhortació Gaudete et Exsultate. Un dels moments forts de la trobada va ser l'Eucaristia en la qual varen proclamar el seu compromís tres nous equips, integrats per parelles joves, un fet joiós pel seu significat. A la cloenda, la norantena de persones que s'hi varen aplegar, amb el cor enfortit per la recàrrega espiritual adquirida, es varen acomiadar, cordialment i amistosament, donant gràcies per la grata experiència viscuda i compartida.

Gerard Villalonga és elegit Degà de la Catedral per quatre anys més

El Sr. Bisbe de Menorca, Mons. Francesc Conesa Ferrer, confirma l'elecció capitular de Mn. Gerard Villalonga Hellín com a Degà o President del Capítol de la Catedral per un nou període de quatre anys. El Sr. Bisbe va donar a conèixer la decisió el dia 30 d'octubre, un dia després de la reunió capitular, durant la qual va oficialitzar el nomenament de Mn. Josep Manguán Martínez com a Canonge de la Cate-

dral mentre romanguí en l'ofici de Rector de la Parròquia del Roser.

La reunió capitular va servir també per discutir alguns problemes de la Catedral Basílica, com la dificultat actual d'establir un horari de confessions al temple, com va manifestar Mn. Florenci Sastre Portella. Sastre Portella va posar el seu càrrec de Penitencier a disposició del Sr. Bisbe, que va nomenar per aquest ofici a Mn. Josep Manguán, i continuarà com a Secretari del Capítol de la Catedral.